

hvorledes dette forhandlingsfællesskab skal organiseres.

Som nævnt i bemærkningerne til § 12 har kommunerne i samarbejde med amtskommunerne fortsat mulighed for at tilbyde plejehjemsbeboere almen lægehjælp ved en ansat plejehjemslæge, hvis den enkelte plejehjemsbeboer selv ønsker at benytte plejehjemslægen.

En sådan ordnings tilrettelæggelse m.v. kan indgå i overenskomstsyste­met, hvor både amtsråd og kommunalbestyrelser i så fald må være aftaleparter.

1. pkt. af stk. 3 svarer til bestemmelsen i sygesikringslovens § 26, stk. 2, 2. pkt. Herudover er det i 2. pkt. som noget nyt foreslået, at amtsrådene får pligt til at offentliggøre godkendte overenskomster senest 1 måned efter ikrafttrædelsen. Indholdet af overenskomsterne kan ikke siges udelukkende at have interesse for yderne, deres organisationer samt amtskommunerne. Også borgerne kan have interesse i at kunne gøre sig bekendt med de aftalte ydelser og vilkårene herfor.

Til § 32

Den foreslåede bestemmelse svarer til sygesikringslovens § 12 a, der blev indsat ved lov nr. 416 af 6. juni 1991. Der henvises generelt til bemærkningerne hertil.

Til § 33

Bestemmelsen svarer i princippet til sygesikringslovens § 13.

Til § 34

Den foreslåede bestemmelse svarer indholdsmæssigt til sygesikringslovens § 15.

Til kapitel 7

Bestemmelserne i kapitel 7 svarer indholdsmæssigt til reglerne i §§ 6 a og 7 i sygesikringsloven, som ændret ved lov nr. 343 af 24. maj 1989, lov nr. 390 af 7. juni 1989 og lov nr. 279 af 2. maj 1990. Med hensyn til reglerne om Medicintilskuds­nævnet henvises til lovforslagets § 55 i kapitel 12. Administration.

Bestemmelsen i § 35, stk. 5, giver, ligesom det antages at være tilfældet med den nuværende bestemmelse i sygesikringsloven, mulighed for, at bevillinger til individuelt tilskud til et lægemiddel efter Sundhedsstyrelsens bestemmelse kan omfatte synonympræparater, det vil sige lægemidler med samme virksomme indholdsstof.

Til kapitel 8

Bestemmelserne i kapitel 8 svarer i hovedtræk­ke­ne til bestemmelserne om sygehusvæsenets ydelser i §§ 3, 4, 5, 10 og 16 i den gældende lov om sygehusvæsenet (sygehusloven), jf. lov nr. 324 af 19. juni 1974.

Sygehusloven af 1974 er senere ændret ved lov nr. 295 af 26. juni 1975 (ankeadgang til Den Sociale Ankestyrelse, betaling for behandling ved statens sygehuse m.v.), lov nr. 156 af 31. marts 1976 (indtægtsinddragelse ved psykiatriske institutioner), lov nr. 118 af 29. marts 1978 (indtægtsinddragelse ved psykiatriske institutioner, patienter over 67 år), lov nr. 274 af 16. juni 1980 (aftaler om benyttelse af lands- og landsdelsafdelinger m.v.), lov nr. 251 af 27. maj 1981 (sygehusberedskab), lov nr. 252 af 27. maj 1981 (befordringsgodtgørelse), lov nr. 215 af 16. maj 1984 (indtægtsinddragelse, udbetaling af beløb til personlige fornødenheder m.v.), lov nr. 113 af 27. marts 1985 (ændring af planlægnings- og godkendelsesbestemmelser), lov nr. 192 af 29. marts 1989 (nedlæg­gelse af Hovedstadsrådet) samt lov nr. 389 af 7. juni 1989 (ophævelse af de sociale udvalg).

Sygehusloven er senest bekendtgjort ved lovbe­kendtgørelse nr. 476 af 7. november 1985.

En stor del af reglerne i den gældende sygehuslov er i det foreliggende lovforslag indarbejdet i de kapitler, der indeholder fælles bestemmelser for alle de omfattede sundhedsordninger. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets kapitel 1, 2, 9, 11, 12, og 13.

Med forslaget forbedres den enkelte borgers valgmuligheder, idet den enkelte får adgang til at vælge mellem indlæggelse på sygehusene inden for amtskommunen samt somatiske sygehuse uden for amtskommunen.

Efter sygehuslovens § 5 skal en amtskommune yde gratis behandling ved sit sygehusvæsen til personer, der har bopæl i amtet. Amtskommunen yder tillige gratis behandling ved sit sygehusvæsen til personer med midlertidigt ophold i amtet i tilfælde af akut opstået sygdom.

En person har desuden adgang til gratis behandling i en anden amtskommune eller på Rigshospitalet, såfremt bopælsamtskommunen giver samtykke hertil.

Hvis sygehusvæsenet i bopælsamtskommunen ikke selv kan yde den nødvendige behandling, skal samtykke gives, den såkaldte kaution.

Amtskommunerne kan iøvrigt frit give samtykke til behandling uden for amtet, selvom det ikke er nødvendigt af behandlingsmæssige årsager.